

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Jolanta Włostowska

Przy udziale por. Ewy Romankiewicz prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie w Departamencie do Spraw Wojskowych Prokuratury Krajowej.

w sprawie **płk.rez. L.S.** oskarżonego z art. 228 § 5 k.k. i

Z.C. oskarżonego z art. 229 § 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 stycznia 2025 r.

apelacji wniesionych w stosunku do oskarżonych płk rez. L.S. i Z.C. przez obrońców oraz apelacji prokuratora,

od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt So. 21/21,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonych L.S. i Z.C.o na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 kosztów postępowania odwoławczego, w tym obciąża ich opłatami za to postępowanie w kwocie 2180 zł;

3. kosztami postępowania odwoławczego w zakresie apelacji prokuratora obciąża Skarb Państwa.

Eugeniusz Wildowicz

Barbara Skoczowska

Paweł Wiliński

[WB]

UZASADNIENIE

Z uwagi na treść apelacji obrońców Z.C. oraz przyjętą w nich formułę zarzutów, Sąd Najwyższy – jako sąd odwoławczy – na podstawie art. 91 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, postanowił odstąpić od realizacji obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu (art. 99a k.p.k.).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r., sygn. akt So. 12/15, uznał oskarżonego Z.C. za winnego tego, że:

„w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 r. do nieustalonego dnia października 2011 r. w K. będąc Prezesem Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. udzielił funkcjonariuszowi publicznemu - żołnierzowi czynnej służby wojskowej płk L.S., w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej - Szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności [...] Dowództwa Wojsk Lądowych w W. korzyści majątkowej w postaci co najmniej sfinansowania zakupu materiałów instalacji elektrycznej łącznej wartości nie mniejszej niż 118.782,93 zł, które zostały zamontowane w jego domu w miejscowości K. przez B.M., D.K. i J.S. w zamian za przychylność przy realizacji zakupów dla Sił Zbrojnych RP węzłowych wozów kablowych W. produkowanych przez podległy mu Zakład Doskonalenia Zawodowego w K.,”

tj. popełnienia przestępstwa z art. 229 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 100 zł każda.

Tym samym wyrokiem Sąd uznał oskarżonego płk rez. L.S. za winnego tego, że:

„w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 r. do nieustalonego dnia października 2011 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem czynnej służby wojskowej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej - Szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności [...] Dowództwa Wojsk Lądowych w W.

przyjął od Prezesa Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. Z.C. korzyść majątkową w postaci co najmniej sfinansowania zakupu materiałów instalacji elektrycznej łącznej wartości nie mniej niż 118.782,93 zł, które zostały zamontowane w jego domu w miejscowości K. przez B.M., D.K. i J.S. w zamian za przychylność przy realizacji zakupów dla Sił Zbrojnych RP węzłowych wozów kablowych W. od ich producenta Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K.”,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 200 zł każda.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora oraz obrońców oskarżonych Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt WA 5/17, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt So. 2/18, uznał oskarżonego płk rez. L.S. za winnego tego, że:

„w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 r. do nieustalonego dnia października 2011 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem czynnej służby wojskowej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej Szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności [...] Dowództwa Wojsk Lądowych w W., przyjął od innej ustalonej osoby z Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. korzyść majątkową w postaci sfinansowania zakupu i montażu na jego nieruchomości w miejscowości K. materiałów instalacji elektrycznej o łącznej wartości 7.712,80 zł”

tj. popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k., za które wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił Z.C. od zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy płk rez. L.S. i prokuratora Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt I KA 6/21, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę obu oskarżonych przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wojskowy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt So. 21/21, uznał oskarżonego płk rez. L.S. za winnego tego, że:

„w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 r. do nieustalonego dnia października 2011 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem czynnej służby wojskowej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej Szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności [...] Dowództwa Wojsk Lądowych w W., przyjął od Prezesa Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. Z.C. za pośrednictwem innej ustalonej osoby z Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. korzyść majątkową w postaci sfinansowania zakupu i montażu na jego nieruchomości w miejscowości K. materiałów instalacji elektrycznej o łącznej wartości co najmniej 7.712,80 zł”,

tj. przestępstwa z art. 228 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres roku próby, a ponadto karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego Z.C. za winnego tego, że:

„w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 r. do nieustalonego dnia października 2011 r. będąc Prezesem Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K., kierował wykonaniem czynu zabronionego przez inną ustaloną osobą z Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K., polegającym na udzieleniu korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu — żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej płk L.S., w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej Szefa Zarządu Dowodzenia i Łączności [...] Dowództwa Wojsk Lądowych w W., co nastąpiło w postaci sfinansowania zakupu i montażu na jego nieruchomości w miejscowości K. materiałów instalacji elektrycznej o łącznej wartości co najmniej 7.712,80 zł”,

tj. przestępstwa z art. 229 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając wykonanie na okres próby wynosząc rok, a

ponadto karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego Z.C. adw. K.W., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tegoż orzeczenia, poprzez wadliwe przyjęcie, iż:

a/ oskarżony Z.C. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2009 roku do nieustalonego dnia października 2011 roku będąc Prezesem Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K., kierował wykonaniem czynu zabronionego przez inną ustaloną osobę z ZDZ w K., polegającym na udzieleniu korzyść majątkową funkcjonariuszowi publicznemu płk. L.S., co nastąpiło w postaci sfinansowania zakupu i montażu na jego nieruchomości w miejscowości K. instalacji elektrycznej o łącznej wartości 7 712,80 zł, podczas gdy świadkowie D.K., J.S. ,G.Ż. i M.S. zgodnie zeznali, iż Prezes Z.C. nie wydał im żadnych poleceń związanych z pracami na posesji L.S. w K., a na podstawie pisemnych opinii i zeznań biegłego M.C. oraz opisów towarów na znajdujących się w aktach sprawy fakturach Vat wystawionych przez ZDZ nie było możliwości jednoznacznego ustalenia , czy i które z tych materiałów, kupowanych na rachunek Zakładu Doskonalenia Zawodowego w K. było zainstalowanych w domu L.S. .

b/ ZDZ w K., pomimo zawartych uprzednio umów, których przedmiotem były wozy W., miałyby zabiegać o jakąkolwiek przychylność u oskarżonego płk. L.S. w zamian za rzekomą korzyść majątkową w kwocie 7.712,80 zł, na którą to kwotę miałyby składać się materiały budowlane oraz robocizna kilku osób, wykonywana na przestrzeni dwóch lat.

c/ wszelkie ewentualne działania wiceprezesa ZDZ A.P.- pełnomocnika Prezesa ds. produkcji wojskowej, były objęte świadomością i uzgodnione z Z.C., wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, w szczególności zeznaniom świadków m.in. M.S.

d/ świadkowie D.K., J.S. i G.Ż. nie pracowali w okresie objętym zarzutami na żadnej inwestycji prowadzonej przez Zakład Doskonalenia Zawodowego w K.,

gdzie miałyby być montowane zakupione w hurtowni S. przedmioty, podczas gdy z przedłożonego przez Zakład Doskonalenia Zawodowego w K. zestawienia wynika, iż w latach 2009 - 2011 tj. w okresie prowadzonej przez L.S. budowy w K., zarówno B.M. jak i D.K. wykonywali na rzecz tegoż Zakładu prace na obiektach przy ulicy [...] i [...] w K. oraz C. i C.1, a wykonywanie prac na rzecz ZDZ w K. potwierdził również swoimi zeznaniami J.S., które błędy doprowadziły w konsekwencji Sąd I instancji do wadliwego uznania Z.C. za winnego popełnienia mu zarzucanego czynu,

2. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez nierozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i oparcie ustaleń faktycznych na fragmentarycznie i w sposób dowolnie wybranym materiale dowodowym, co doprowadziło do nieuwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności tych przemawiających na korzyść oskarżonego Z.C. i tym samym naruszenie zasady prawny materialnej oraz uznanie, iż oskarżony Z.C. popełnił zarzucany mu czyn w szczególności poprzez uznanie, iż oskarżony kierował «akcją» wykonania i opłacenia wykonania niektórych elementów instalacji na budowie w K., a nadto dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia zawodowego, które to naruszenia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z.C. od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Apelację złożył ponadto drugi obrońca oskarżonego C. adw. E.F., zarzucając: „1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie - jako że czyn, jaki został przypisany oskarżonemu w pkt II skarżonego wyroku nie wyczerpuje wszystkich znamion tego przestępstwa, wobec braku wskazania w nim żadnych elementów charakterystyki zarówno strony podmiotowej jak i przedmiotowej sprawstwa kierowniczego, zwłaszcza zaś:

a) zaniechania jasnego i precyzyjnego wskazania w nim, na czym in concreto miało polegać «kierowanie» przez oskarżonego wykonaniem czynu zabronionego,

b) zaniechania jasnego i precyzyjnego wskazania w nim, jaka to «inna ustalona osoba z Zakładu Doskonalenia Zawodowego» ww. czyn popełniła, tym bardziej, że jasnej odpowiedzi na to pytanie nie sposób odnaleźć ani w części dyspozytywnej wyroku odnoszącej się do drugiego z oskarżonych, ani nawet w uzasadnieniu skarżonego wyroku - na podstawie którego można by dojść do wniosku, że osobą taką mógłby być zarówno A.P., M.S. jak i nawet B.M., D.K. czy J.S.,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, kiedy z ustalonego stanu faktycznego w ogóle nie wynika, aby oskarżony C. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa, tym bardziej w przypisanej mu przez Sąd formie sprawstwa kierowniczego”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o uniewinnienie Z.C. od zarzucanego mu czynu.

Ponadto apelację od powyższego wyroku wniósł na niekorzyść oskarżonego płk rez. L.S. prokurator Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, a także obrońca oskarżonego płk rez. L.S..

Sąd Najwyższy jako sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja obrońców oskarżonego Z.C. jest bezzasadna, w związku z czym należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Należy zwrócić uwagę, że apelacje prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu oraz obrońcy oskarżonego płk rez. L.S. również były bezzasadne, jednak w ich zakresie nie złożono wniosków o uzasadnienie wyroku. W związku z powyższym Sąd Najwyższy na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w uzasadnieniu odnosi się wyłącznie do kwestii bezzasadności zarzutów sformułowanych przez obrońców oskarżonego Z.C.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że bezzasadne było zawarte w apelacji twierdzenie, jakoby z zeznań świadków nie wynikało otrzymywanie przez

nich poleceń od oskarżonego Z.C., a tym samym, że nie mógł kierować przestępstwem z art. 229 § 1 k.k. W tym zakresie kluczowe są zeznania M.S., P.T. oraz B.M.. Z zeznań M.S., który był kierownikiem działu administracji ZDZ, wynika, że „na polecenie służbowe od szefostwa, czyli od prezesa Z.C. i A.P.” zawoził w 2009 r. B.M. do oskarżonego L.S.. Świadek ten podał przecież, że przekazywał pieniądze za prace instalacyjne w domu oskarżonego i o tym wiedzieli zarówno prezes C. jak i wiceprezes P. (k. 97). Podał dalej, że to D.K. uzgadniał z szefostwem sposób rozliczania za wykonane pracę, a na pewno jeden i drugi akceptowali takie działania (chodziło o prace w K.), a pomimo, iż pieniądze dla D. przekazywał mu P., to prezes C. miał pełną świadomość tego (k. 97). W tym zakresie świadek konsekwentnie podtrzymał swoje stanowisko w postępowaniu sądowym.

Z kolei z zeznań świadka P.T. (pracownika ZDZ – referenta ds. administracji) wynika, że jeździł na teren nieruchomości oskarżonego L.S. ok. 10 razy na przestrzeni 3 lat, zawożąc tam samochodem osobowym lub dostawczym paczki. Świadek zawoził tam również B.M., a polecenia wyjazdu wydawał mu M.S. Istotny jest ten fragment zeznań, w którym świadek T. wskazał, że „Prezes C. też nie wyjaśniał mu [M.S.- dop. SN] nic więcej ponad to, że ma tam zawieźć M.”. Sam świadek B.M. również zeznał, że miało miejsce jego spotkanie z Z.C., podczas którego ten ostatni zaproponował mu fikcyjne zatrudnienie w warsztacie mechanicznym ZDZ w celu wypłacania mu pieniędzy za pracę, którą de facto miał wykonywać na budowie oskarżonego L.S..

Bez wątplenia na podstawie zeznań tych świadków może uznać, że Z. C. nie tylko posiadał wiedzę o pracach wykonywanych w domu L.S., ale również wydawał w tym zakresie polecenia podwładnym. Za kluczowe należy uznać w szczególności rozmowy Z.C. z M.S. z dnia 12 lipca 2011 r., godz. 12.07 (rozmowa dotyczy kwestii jak płacić za prace) i z dnia 30 sierpnia 2011 r., godz. 17.03 (wyjazdy do Ł.). Należy również uznać – podobnie jak uczynił to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt I KA 6/21, uprzednio rozpoznając przedmiotową sprawę, że nie ma znaczenia fakt, iż B.M. propozycji fikcyjnego zatrudnienia nie przyjął. Istotna jest bowiem kwestia świadomości Z. C. co do tego, że trwają prace w domu L. S. i że musi być podstawa ich finansowania przez ZDZ.

Kwestia kierowania przedsięwzięciem przez Z.C. została także potwierdzona zeznaniami D.K., który przejął wykonawstwo robót elektrycznych w domu oskarżonego L. S. już po tym, gdy z budowy odszedł B. M. Zeznania tego świadka w zestawieniu z zeznaniami M. S. i B.M., oraz z treścią telefonicznej rozmowy pomiędzy M.S. a Z.C., stanowią dowód nie tylko na podejmowanie robót środkami ZDZ-u na budowie domu L.S., ale również decyzyjną rolę Z.C. w tym zakresie. W rezultacie Sąd w zaskarżonym wyroku zasadnie przyjął, że Z.C. wykorzystywał zakład ZDZ do ukrycia działań na nieruchomości L.S.

Powiązanie wszystkich elementów składających się na materiał dowodowy pozwoliło na ustalenie, że nie ma wątpliwości co do winy oskarżonego Z.C.

Za bezzasadny należało uznać zarzut skarżącego, w którym podniesiono, że nie było powodów, dla których ZDZ miałyby zabiegać o przychylność u oskarżonego L.S. W tym zakresie całkowicie prawidłowo przyjął Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie, że skoro ZDZ w K. był jedynym producentem wozów kablowych W., to zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest to, że zakładowi temu zależało na współpracy z wojskiem, sprawnym przebiegiem transakcji oraz utrzymaniem relacji gospodarczych. Dostawy tego elementu były realizowane każdego roku. W tym zakresie oskarżony L.S. stanowił łącznik umożliwiający osiągnięcie ww. celów. Skarżący nie wykazał zaś, by w tym zakresie rozumowanie Sądu było dowolne.

Jeśli zaś chodzi o świadomość oskarżonego Z.C. w zakresie działań A.P., a także kwestię uzgodnień co do postępowania tego ostatniego, to należy uznać stanowisko Sądu w zaskarżonym wyroku za w pełni uzasadnione. Wiodąca rola Z.C. w ZDZ oraz jego faktyczna pozycja w zakresie decydowania o jakiegokolwiek kwestii związanej z działalnością zakładu wynika jednoznacznie z rozmowy Z.C. i A.P. w dniu 17 czerwca 2011 r., godz. 10.41. W kontekście świadomości Z.C. istotne pozostają zeznania B.M. oraz rozmowy telefoniczne prowadzone przez Z.C. oraz M.S. na temat realizacji inwestycji na posesji L.S.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji kwestia uczestnictwa D.K., J.S. oraz G.Ż. w inwestycjach ZDZ nie ma znaczenia dla sprawy. Istotne jest to, co wynika z zeznań tych świadków. Np. J.S. otrzymywał wynagrodzenie od B.M., a następnie D.K., co było powiązane z zawożeniem materiałów budowlanych na budowę L.S., Z kolei D.K. otrzymywał pieniądze od B.M., a następnie od M.S., a związku z tym około

dwudziestokrotnie jeździł na budowę do K. przewożąc jednocześnie materiały. W tym kontekście istotny jest ten element ustaleń faktycznych w którym prawidłowo przyjęto zaangażowanie ZDZ w K. w prowadzenie prac na budowie prowadzonej przez L.S. w K.. Dodać należy, że zarzut apelacyjny nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony, co czyni go tym bardziej bezzasadnym.

Odnosząc się również do zarzutów apelacyjnych drugiego z obrońców oskarżonego Z.C. należy stwierdzić, że Sąd nie naruszył art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 k.k. poprzez niewskazanie w opisie czynu, na czym miało polegać „kierowanie” realizacją znamion z art. 229 k.k. W realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji nie pominął w sentencji orzeczenia żadnego ze znamion czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k., a wyjaśnienie, dlaczego przyjął znamie „kierowania” w działaniu oskarżonego wynika z całości uzasadnienia wyroku. Konkretyzacja znamion czynu zabronionego może bowiem następować w ramach ustaleń faktycznych prezentowanych w pisemnych motywach wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt V KK 77/14). Wprawdzie opis czynu powinien być dokładny i konkretny, a ponadto ma za zadanie uściślać, w czym wyrażało się wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa (zob. wyrok SN z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt V KK 53/15), to jednak ewentualne uchybienie w tym zakresie można oceniać jedynie w kontekście naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. W takim przypadku należałoby jednak wykazać wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia, czemu skarżący nie sprostął. Z pewnością jednak nie doszło w sprawie do naruszenia prawa materialnego. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wynika, że Z.C. faktycznie decydował o działaniach podejmowanych na budowie w K., a działania innych osób były jedynie fragmentami szerszego i daleko bardziej złożonego zachowania. Całokształt ustaleń faktycznych pozwala na przyjęcie, że to właśnie Z.C. przygotował plan działania, wyszukał wykonawców poszczególnych ról oraz rozdzielił zadania, wyznaczając czas i miejsce popełnienia czynu zabronionego (zob. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2010 r., sygn. akt V KK 94/10)

Jeśli natomiast chodzi o kwestię tego, która to „inna osoba” popełniła czyn wspólnie z Z.C., to należy odnotować, że gdy ustalenia sądu wskazują na współudział w czynie osoby nieobjętej oskarżeniem w danym procesie karnym,

należy stwierdzić działanie „wraz z inną osobą” lub „działając wraz z inną nieustaloną osobą” (zob. uchwała SN z dnia 10 lipca 1987 r., sygn. akt VI KZP 10/87). W takim przypadku kwestia danych tej osoby powinna znaleźć się w uzasadnieniu wyroku. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że „pieniądze na opłacenie prac na budowie L. S. przekazywał M. S. wiceprezes A.P., natomiast D.K. wręczał je M. S.” (s. 22). Kwestia zastosowania w tym przypadku liczby pojedynczej „inna osoba”, w miejsce liczby mnogiej „inne osoby”, może stanowić co najwyżej zarzut naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., jednak należałoby wówczas wykazać wpływ owego naruszenia na treść wyroku. Tego zaś skarżący nie dopełnił.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Eugeniusz Wildowicz Barbara Skoczowska Paweł Wiliński

[WB]

r.g.